

Jacqueline Wilsonová

Ilustroval Nick Sharratt

Moja mama
Tracy B.

**MOJA MAMA
TRACY B.**

Jacqueline Wilsonová

ilustroval Nick Sharratt

Moja mama
Tracy B.

sloart

Text copyright © Jacqueline Wilson 2018

Illustration copyright © Nick Sharratt 2018

Translation © Zdenka Hudáková 2019

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, Spol. s r. o., Bratislava 2019

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-4046-4

www.slovart.sk

*Venujem Nickovi Sharrattovi
najlepšiemu ilustrátorovi na svete –
a najlepšiemu priateľovi*

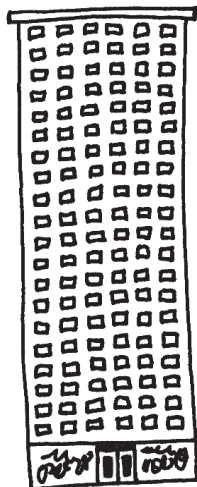
1

POZNÁŠ UŽ moju mamu Tracy Beakerovú? Ak žiješ v Marlborough Tower, určite áno. Moju mamu pozná totiž celé sídlisko. Poznajú ju jednoducho všetci – v obchodoch i na trhu, v knižnici i v stánkoch s grilovanými krídelkami a hranolčekmi, a dokonca aj v mojej škole.

Keď sme sa presťahovali, omylom som nazvala náš vežiak Marble Tower (Mramorová veža) namiesto Marlborough Tower (Marlboro veža). Mama takmer praskla od smiechu.

„Ospevuješ ten panelák ako nejaký palác,“ povedala a odfrkla. „Škoda, že ním nie je!“

Paneláky nestavajú z lesklého bieleho mramoru, sú len z obyčajných

tehiel a ich spodnú časť pokrývajú grafity a vulgarity. Všetci vravia, že Duke Estate je smetisko. K nášmu paneláku sa naozaj často brodíme až po členky v odpadkoch a chalani stále podpaľujú smetiaky, čo však vôbec nepomáha. No je to náš prvý skutočný spoločný domov, domov len nás dvoch. Predtým sme žili s Kam, ale u nej býva mnoho veľkých dievčat, a tak tam začala byť poriadna tlačeni-ca. Kam je pestúnka, stará sa o kopec detí. Starala sa aj o nás, ale mama chcela mať domov, čo by bol len náš.

Marlborough Tower síce vyzerá zvonku ako smetisko, ale náš byt sme si skrášlili. Mama vymalovala obývačku načerveno a kúpila fialovú pohovku s červenými vankúšmi. Vyzerá naozaj útulne.

Mama si obyčajne sadne na jeden koniec pohovky, ja na druhý. Občas si jej uložím nohy do lona a ona ma škrabká.

Máme televízor a knižnicu, pretože obe rady čítame, a na stenu sme si zavesili obraz matky maznajúcej sa s dcérou. Našli sme ho vo výpre-daji a obe sme sa doň okamžite zamilovali. Namaľovala ho francúzska

maliarka v osemnástom storočí, čo ho robí ešte výnimočnejším. Matka s dcérou sa nám tak trochu podobajú, majú také tmavé kučeravé vlasy ako my.

V byte máme rôzne milé objavy zo starinárstiev či blších

trhov. Po parapetoch sa špacírujú porcelánové psy, všetko matky

s dcérami, na konferenčnom stolíku zase trkoce hlúčik porcelánových paničiek s balónmi. Občas si predstavujeme, že monotónne pospevujú pieseň Mary Poppinsovej

Feed the Birds. Po stene poletujú tri sadrové kačice, v kletke imaginárnny papagáj, na televízore sa zobáčikmi pusinkujú malé modré vtáčiky.

Kuchyňa je žltá, takže žiari ako slnko, aj keď vonku leje. Na parapete sú porozkladané krčiažky

a uškŕňajú sa na nás. Dostali sme ich

za babku, lebo väčšina z nich je popraskaná a niektorým chýba uško. V jednom máme lyžice, v druhom

vidličky a v treťom nože. V lete zbieram sedmokrásy a púpavy a dávam ich do krčiazka ako do vázy. V zime

sú v ňom umelé narcisy. Na kuchynskej linke sedí okolo obrovského pohára medu päť malých plyšových medvedíkov, užívajú si piknik a bruchatý medvedík sa pevne drží rukoväte chladničky.

Kúpeľňa je zelená. Kedysi som celé hodiny presedela vedľa vane a hrala sa vo vode so starými barbi-

nami. Okolo nôh som im omotala alobal, akože sú to morské panny. Mám aj vlastnú izbu. Hoci nie je oveľa väčšia ako kuchynská linka. Je modrá ako obloha a prepchatá hračkami a plyšovými medvedíkmi. Mama je majster vo vyhrávaní na hracích automatoch.

Kam hovorí, že som rozmaznaná.

Viem, že som, a je to super.

Niekedy však nespím vo svojej izbe. Ak sa bojím, spím s mamou v jej posteli. Vezmem k nám aj Havka – svoju obľúbenú plyšovú hračku. Už je trochu obdratá, ani už veľmi nevyzerá ako pes, ale pre mňa je výnimočná. V bytoch na našom sídlisku nesmieme mať naozajstné psy, čo je smola.

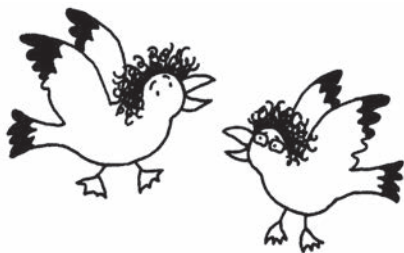

Keď bola mama v pestúnskej starostlivosti u Kam, namaľovala si izbu načierno, takže vyzerala ako

netopieria jaskyňa. Mama bola vždy tak trochu čudná. Som veľmi rada, že teraz je jej izba sýtoružová. Často si zapaluje ružové sviečky, a aj to u nej vonia ružami. Postel má väčšiu ako ja a má peknú bielu prikrývku z anglickej čipky – to je látka s malými dierkami v tvare kvetov. Keď sa k nej túlim, hladím prstami čipkové vzory.

Tak je to, náš byt je naozaj ako malý palác, aj keď je trochu vlhký. Mama išla kvôli tomu za správcom, ale nespravil nič. Musela namaľovať steny, aby zakryla tmavé škvrny. Aj okná sa stále zahmlievajú. Mama zo mňa urobila výkonnú upratovačku, takže si musím každé ráno švihnúť a poutierať všetky parapety špeciálnou prachovkou. Ak to neurobím, parapety sčernejú a pokryje ich sliz. Sú také hrčkovité. Navyše musím všetkým porcelánovým psom poutierať labky, čo chvíľu trvá. Bývame na štrnástom poschodí, takže máme fantastický výhľad. Tvárime sa, že sme čajky lietajúce vysoko na oblohe – roztiahneme ruky a vydávame taký smiešny škriekavý zvuk.

Raz sme zbadali Tyrona. Vôbec nevyzeral taký veľký a strašidelný ako v skutočnosti, naopak, bol veľmi malý a smiešny.

„Fajn, čajočka moja malá, poďme, naňho!“ povedala mama.

Nebolo to naozaj, len sme sa tak hrali, ale bola to zábava. V Marlborough Tower sa nám páči. Ako som už povedala, všetci nás tam poznajú. Nuž, poznajú moju mamu, a tak poznajú aj mňa. Vyzerám celkom ako ona (až na tie moje okuliare) – som malá, mám čierne oči a šialene brčkavé vlasy –, no mama je hlučná a zábavná a ničoho sa nebojí, zatiaľ čo ja som oveľa pokojnejšia a bojím sa všetkého.

„Si miliónové dievča,“ hovoríva mi mama hrdo. „Moje dievča!“

Tak ma volajú mnohí ľudia – dievča Tracy Beakerovej. Často zabúdajú moje meno. Ja som Jess, Jessica Bluebell Kamila Beakerová. Jessica, lebo mame sa to meno páčilo, Bluebell, pretože tak sa volala mamina bábika – mala ju ešte ako veľmi malé dievčatko, a Kamila po svojej pestúnke. Volám ju Kam a je jednoducho úžasná. No a napokon Beakerová, lebo je to mamino priezvisko.

Otca často nevidám, ale on moju mamu, pochopiteľne, pozná. Moju mamu poznajú ľudia na všetkých miestach, kde pracovala ešte pred mojím narodením, a vo všetkých domovoch, kde žila ako malé dievčatko, kým sa neobjavila Kam a nevzala si ju do pestúnskej starostlivosti. Myslím, že raz bola aj v televízii. Áno, moja mama je dosť známa!

No naozaj slávny je mamin súčasný priateľ. Fakt. Možno ho poznáš, najmä ak sleduješ futbal. Volá sa Sean Godfrey. Tak čo? Nerozoznali sa zvony? Vieš, je to ten dôležitý chlapík s noblesným účesom, s tehličkami na bruchu a v nablýskanom značkovom outfite. Je hviezdou prvej ligy. Už síce nehrá, ale keď vyjde na ulicu, ešte vždy vyvolá rozruch. Je to samé: „Ahoj, Sean,“ a „Ako to robíš, kamoš?“ a „Stále vyzeráš super fit!“ alebo „Ten môj chlapec je úplný blázon do futbalu, nemôžeš ho nejako dostať do tímu?“

Mama len prevracia oči. Tvrdí, že ju jeho futbal, vzhľad a peniaze nezaujímajú, ale je z neho hotová. Sean prevádzkuje vlastné fitnesscentrum a darí sa mu naozaj dobre.

Tam sa aj zoznámili. Mama sa prihlásila na tréningy kickboxu. Myslela si, že to bude zábava a navyše dobrý spôsob, ako vyriešiť svoje problémy s ovládaním hnevu.

Pani Oliverová, moja učiteľka, povedala, že moja mama má problémy s ovládaním. Bolo to vtedy, keď ma Tyrone so svojimi kamarátmi začal v škole šikanovať. Spočiatku mi len dávali hlúpe prezývky ako Brčkavý snob a Štvoroká trpáčka Beaky, no potom do mňa začali štuchať. Neskutočne to bolelo, aj keď som sa veľmi snažila, nedať to najavo.

Cez hodiny mi neubližovali a na ihrisku som sa pred nimi skrývala. Na základnej škole nemám príliš

veľa kamarátov, tak si chodievam čítať do Záhrady mieru. Je to moje obľúbené miesto. Zo všetkých strán je oplotená, každý sa tam cíti bezpečne. Sú tam kvety, malá fontána s lavičkou a kľukatý kamenný chodníček. A najlepšie zo všetkého je, že tam nikto nechodí.

No cez jednu obedňajšiu prestávku ma tam Tyrone našiel. Vtrhol do záhrady a jeho kamaráti za ním. Stiahlo mi žalúdok, no snažila som sa nedať najavo, aká som vystrašená, tak som si čítala ďalej.

„Prečo máš vždy hlavu v nejakej knihe, trpáčka? Hej, hovorím s tebou!“ vybafol Tyrone a postavil sa vedľa mňa. So sklonenou hlavou som civela do knihy a tvárila sa, že ho nepočujem. No potom mi knihu

vytrhol a ja som len ďalej upierala zrak dolu, žmurkala som, akoby som čítala príbeh napísaný na svojej školskej sukni.

To ho naozaj naštvalo. Zne- nazdania ma zhodil z lavičky na kamenný chodník. Udrela som si hlavu, oškrela kolená a spadli mi okuliare.

Neplakala som, len som tam ležala.

„Tvoja chyba, nemáš ignorovať ľudí,“ povedal Tyrone. „A nerob sa, že si zranená!“

Bolelo ma to, ale podarilo sa mi neplakať. Pretrpela som celé poobedné vyučovanie, a keď som išla domov, na čele som už mala veľkú hrču a kolená mi stále krvácali.

„Čo sa ti, prepánajána, stalo, Jess?“ zvolala mama, keď som k nej dokrivkala cez detské ihrisko, a silno ma objala.

„Spadla som, mami,“ vyhrkla som. Bála som sa, že sa každú chvíľu rozplačem, a nechcela som, aby sa mi ostatné deti vysmievali.

„Netáraj, Jess,“ povedala mama a chytila ma za ruku. „Niekoľko ťa zbil! Kto to bol?“

Pevne som stisla pery. Nemohla som jej to povedať. Tyrone by mi povedal, že som žalobaba, a nabudúce by ma dorazil. Postával bokom so svojimi kumpánmi a sledoval ma. Ruky mal založené v bok, akoby sa ani trochu nebál, ale aj napriek tomu vyzeral dosť nervózne. Ako som povedala, moju mamu pozná každý. Je veľmi malá – Tyrone je už vyšší ako ona –, ale vie sa veľmi, veľmi nazúriť.

„Hej, ty!“ oslovila ho mama. Všimla si, ako na mňa zíza. „To si spravil mojej Jess ty?“

„Nie!“ odvetil Tyrone a zavrtil hlavou. Aj jeho kamoši pokrútili hlavami.

„Nestojte tam a prestaňte krútiť hlavami! Máte to napísané v tvárach! Ako sa opovažujete šikanovať o polovicu menšie dieťa? Veď ja vám ukážem!“

Zaťala päste a pohla sa k nim.

„Nesmiete nás biť! Podáme na vás trestné oznámenie!“ ozval sa Tyronov najlepší kamarát Peter.

„Príde moja mama a spacifikuje vás. Aj s mojimi bratmi!“ zastrájal sa Tyrone.

Nemyslím, že by ich mama naozaj vytrieskala, no vyzerala, akoby to chcela spraviť. Nezastavila sa a Tyrone so svojimi kamošmi sa rozbehli, vyleteli z detského ihriska a po ceste preč.

„Dostanem vás! Viem, kde bývate, vy odporní grobiani!“ vrieskala mama.

Potom sa vrátila ku mne a objala ma.

„Slečna Oliverová ich nepotrestala?“

„Nevidela to,“ odvetila som.

„Čo je to za učiteľku? Zbytočný starý netopier! Pod' so mnou!“ kričala mama a ťahala ma cez detské ihrisko naspäť do školy.

„Ale, mami, prosím, nevyvádzaj,“ prosíkala som. „Slečna Oliverová nemala cez obedňajšiu prestávku dozor na ihrisku, takže nič nevidela. A ja som sa aj tak skrývala v Záhrade mieru.“

„Záhrada mieru!“ vypenila mama. „Veď ja poviem slečne Bezúhonnej Oliverovej, ako sa má starať o deti, ktoré sme jej my, rodičia, zverili.“

„Prosím, mami, prosím, nerob to,“ žobronila som, ale keď si mama niečo zaumieni, nepočúva nikoho. Ani mňa.

Slečna Oliverová bola v triede a pripínala na stenu naše výkresy. Maľovali sme obrazy v štýle holandského maliara Vincenta van Gogha, ktorý používal nádherné žiarivé farby. Jeho obľúbenou farbou bola určite žltá, lebo namaloval žlté posteľe, žlté stoličky aj veľa žltých kvetov.

Ja som namalovala obraz mamy a mňa. Obe sme mali žlté tričká a džínsy, aj keď v skutočnosti nič žlté nemáme, no nakreslila som nás príliš malé a na obraze bolo veľmi veľa modrej oblohy a zelenej trávy. Vyzerali sme ako žlté lienky. Vlastne na to, aby nás bolo vidno, bolo treba zväčšovacie sklo. Bolo mi úplne jasné, že slečna Oliverová ho zasa nevystaví

„Ahoj, Jess. Dobrý deň, pani Beakerová,“ pozdravila slečna Oliverová, žmúriac na mňa cez guľaté okuliare. „Ach, Jess, čo sa ti stalo? Vyzeráš, akoby si sa práve vrátila z bojiska.“

„Presne tak. Cez obedňajšiu prestávku bola v tej vašej čertovskej záhrade!“ vybuchla mama. „Celé popoludnie sedela v triede s obrovskou hrčou na čele a so zakrvavenými kolenami a ani ste sa neobťažovali ošetriť ju. Čo je to s vami?“

Slečna Oliverová očervenela. Má vyblednuté blondávané vlasy a veľmi svetlú pokožku, a keď sa začervená, vyzerá čudne. Stáva sa jej to zriedka, ešte aj keď sa zlostí, zostáva pokojná. „Je mi to ľúto, Jess. Nevšimla som si to, drahá. Mala si za mnou prísť a povedať mi to.“

„Nevšimli ste si ju? Potrebujete nové okuliare, zlatko?“ kričala mama.

Takmer som umrela. Učiteľke sa predsa nehovorí zlatko. A navyše to nebola chyba slečny Oliverovej. Sedím v zadnej lavici a pri maľovaní som bola sklonená, takže mi nevidela čelo, a kolená som mala pod lavicou, preto nevidela krv kvapkajúcu mi do ponožiek.

„Povedala som, že je mi to ľúto,“ pokračovala slečna Oliverová nabrúsene. „Prinesiem lekárničku.“

„Nestačí sa ospravedlniť! Je vašou povinnosťou starať sa o deti, kým sú vo vašej takzvanej opatere! Moji opatrovatelia robili svoju prácu najlepšie, ako sa dalo, celý čas z nás nespustili oči. Moja mama nebola nablízku a nemala som nikoho, kto by ma bránil, ale ja som tu. Som tu pre Jess! Nebudem sa prizerať, ako moje dievčatko mláčia bitkári dvakrát takí vysokí ako ona, kým vy si tu sedíte a pokojne

sa hráte s výkresmi! Potrebujete, aby vám to niekto oznámil? To nie. JA TO TAK NENECHÁM!“

V tej chvíli by som najradšej vliezla pod stôl alebo sa skryla do najtemnejšej nory.

Slečna Oliverová sedela pokojne so zovretými rukami. „Nekričte, prosím, pani Beakerová,“ povedala. „Chápem, že ste rozčúlená, ale nemyslím, že to vyriešime, keď budeme na seba vykrikovať. Poď sem, Jess, pozriem sa ti na tú hrču na čele. Bolí ťa hlava?“

Bolela ma. A veľmi. No nebolo to kvôli hrči, ale preto, že moja mama tak kričala. Pokrútila som hlavou.

„Ani tie kolená nevyzerajú dobre. Očistíme ich a nastriekame nejakým antiseptikom, dobre?“ navrhla slečna Oliverová.

„To môžem spraviť, keď prídeme domov. Teraz preberám zodpovednosť za svoju dcéru ja, ďakujem vám pekne,“ ozvala sa mama a pritiahla si ma k sebe. „Od vás chcem len to, aby ste sa ako *riadny* učiteľ starali o deti, kým sú vo vašej starostlivosti, a potrestali tých chlapcov, čo zmlátili Jess. Hlavne toho veľkého grobiana.“

Pri slove *riadny* sa slečna Oliverová zachvela.

„Jess, bol to Tyrone?“ spýtala sa pokojne.

„Možno,“ zamrmlala som.

„Nebol to len on. Videla som ich na detskom ihrisku. Som si istá, že moje dievčatko zmlátil ten obrovský bezočivec so svojimi strašnými kamošmi – zázrak, že jej nerozbili okuliare,“ pokračovala mama.

„Na tomto školskom smetisku sa šikana nerieši?“